

нема отъ насъ заедно съ живота и болѣститы. Изъ състоаніето на оныя, които сѣ мъчатъ въ ада, не е такава: защото тамъ мъката е крайна, и нѣма ослабнѣваніе: а оцѣ по-лошото е: че е вѣчна и нѣма край. Не ще да има край никога, никога. Следъ като сѣ изменихтъ хыладо-хылады, и на десетъ хылады мѣста по десетъ хылады години, мъката е пакъ въ началото си. Каквото она, що сѣ мъчи, като излива на години по единъ сълзъ, да излѣаше толкова сълзы, што да протечѣхъ отъ тѣхъ рѣкы: то не щеше да измени ни единъ педей отъ мъчителнѣ она вѣкъ. Изъ тамъ долъ нѣма ли смъртъ, която да довършка мъченіето на оныя, що сѣ мъчатъ, чрезъ отнеманіето отъ тѣхъ живота имъ? Нѣма. Тамъ смъртъ-та е безсмъртна: тамъ животътъ е всегашна смъртъ: тамъ она, що сѣ мъчатъ, ще тврѣтъ на всѣкой часъ смъртъ-тъ, изъ не ще ѣ сполѣчатъ. Дѣхъ Свѣтый поманѣва за това въ Апокалипсиса: „Въ ꙗко ѡтъ смѣрти, ѡ не ѡвѣрѣтъ ѣ ѡ.“⁽¹⁾ Прочее за много време ли ще е мъката? Всѣкога, всѣкога. А пакъ не ще ли да има край? Никога, никога.

Нѣмало отъ Гръцкыты царіе толкова недостоенъ, и толкова нещастливъ, колкото Зинона: отъ невздържното и мръсното мѡ живѣанье, отагчилиса отъ него народътъ, голѣмцити, и воинството: а особено царицата Яриадна, неговата жена, която, послѣшайте, какво е сторила съ него. Въ единъ день междѡ многото дни, когато отъ чрезмѣрното піанство той былъ помраченъ като мъртъвъ, положили го, споредъ царициното повелѣніе, въ много дълбокъ гробъ, който та заключила съ такова заповѣданіе, што никоѡ да не дързне да го извади оттамъ, за да вѣде погребанъ живъ такъвъ недостоинъ за царѣванье, и животъ царь, и тѣй станало. Той на конецъ като сѣ пробдѣлъ отъ піанството си, и като сѣ смѣтилъ всичкіятъ отъ страхъ въ такъвъ тъмнинъ и смрадъ, начнѣлъ да выка, да чюка, да сѣ сърди: изъ нѣмало никоѡ да чюе гласа мѡ, или да сѣ сѣжѣли за плача мѡ, или да отвори гроба, като чюка той въ него, или да сѣ ѡплаши отъ гнѣва мѡ. Тѣжкы камькы го натиска. Той като сѣ погребѣлъ веднѣжъ, останѣва погребанъ за всегда. Отъ гроба на нещастнѣ Зинона преминѣвалъ съ ѡмъ въ възвѣшнатъ адскъ тъмнинъ: гдѣто ми сѣ чини, да глѣдамъ единъ бѣденъ грѣшникъ, погребанъ въ неѡ отъ